

П. ДЕМУЦЬКИЙ

Українські народні пісні

«МИСТЕЦТВО»

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

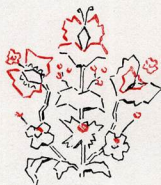

UARTLIB.ORG

UARTLIB@GMAIL.COM

П. ДЕМУЦКИЙ

Украинские
народные
песни

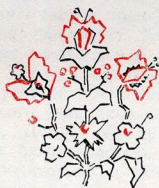

„МИСТЕЦТВО“

КИЕВ·1951

П. ДЕМУЦЬКИЙ

Українські народні пісні

«МИСТЕЦТВО»

КИЇВ·1951

П. Д. ДЕМУЦЬКИЙ

Порфирій Данилович Демуцький (1860—1927) був одним з найвидатніших українських фольклористів-практиків. Усе своє життя він віддав збиранню, публікації і пропаганді українського фольклору шляхом виконання української народно-пісенної творчості.

Ще в юнацькі роки Демуцький познайомився з великим українським композитором-класиком М. В. Лисенком, який керував тоді хором студентської молоді в Києві, і став одним з найближчих співробітників його в цьому хорі.

Під безпосереднім впливом Лисенка, самовіддана музично-громадська робота якого на Україні була взірцем для багатьох молодших працівників музичної культури, Демуцький зацікавився народними піснями і гаряче полюбив їх.

Закінчивши медичний факультет Київського університету, Демуцький на довгий час оселився в с. Охматові, на Київщині, де працював лікарем. Тут він організував відомий в історії української музичної культури Охматівський народний селянський хор, репертуар якого складався виключно з народних пісень. Працюючи з ним, Демуцький приділяв особливу увагу українському народному багатоголосю. Охматівський хор став своєрідною творчою лабораторією, в якій практикувався й розвивався народний поліфонічний спів.

Демуцький глибоко відчув і зрозумів надзвичайну художню красу так званої підголоскової поліфонії. Він почав інтенсивно записувати й публікувати кращі зразки багатоголосих українських народних пісень. Записи Демуцького відкрили перед світом усю своєрідність і музичні багатства цих пісень, викликали чималий інтерес серед учених-фольклористів і особливо серед прогресивних діячів науки братніх слов'янських народів. Значно вплинули вони і на розвиток музичної мови українських композиторів. Поліфонія підголосків стала набувати важливого значення у творчості композиторів. Особливо майстерно застосовував її в своїх хорах видатний український композитор М. Д. Леонтович.

П. Д. Демуцький дожив до наших щасливих днів, побачив, яких величезних успіхів протягом короткого часу досягла українська музична культура, як буйно розквітла в умовах соціалістичного ладу музична творчість народу. Видатний музикант переїхав до Києва. Тут він диригував хором студентів Київ-

ського університету, хором робітників-залізничників, брав активну участь у масових народних святах як керівник зведених хорових колективів. Крім того, Демуцький читав курс лекцій «Народна пісня» в Київському музично-драматичному інституті ім. М. В. Лисенка та провадив науково-дослідну роботу в галузі музичного фольклору як член етнографічної секції Академії наук УРСР.

Протягом своєї тривалої музично-етнографічної діяльності (1924 р. він відсвяткував 50-річний ювілей) П. Д. Демуцький записав велику кількість народних пісень, однак лише незначну частину їх йому вдалось опублікувати. Переважна більшість рукописів Демуцького переховується тепер у фондах інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук.

Упорядник даного збірника поставив своїм завданням вибрати з усієї маси записів видатного українського фольклориста найкраще — як з погляду текстів, так і з погляду музики. За тематикою це типові пісні дореволюційної України, в яких народ розповідав про своє злиденне життя, про важку долю селянина-трудівника, про темне, безправне існування поневоленої жінки.

У процесі роботи над збірником перед упорядником виник ряд труднощів. В своїх записах Демуцький повторював помилку всіх українських фольклористів минулого: записував переважно тільки перший куплет пісні, не враховуючи мелодичних змін, які відбуваються в решті куплетів. Внаслідок цього деякі строфи тексту з іншою метричною будовою не можуть бути покладені на незмінну музику першого куплета. Зважаючи на те, що збірник розрахований на широкі кола громадськості, упорядник в міру можливості випускав такі пісні.

Багато мелодій, які відзначаються глибоким змістом і винятковою музичною красою, записані Демуцьким тільки з першою строфою тексту, а тому не могли бути вміщені в збірнику (за винятком двох).

Збірник аж ніяк не претендує на вичерпання рукописної фольклористичної спадщини П. Д. Демуцького, — в ньому подано лише одноголосні мелодії. Але й в такому вигляді він зможе стати в пригоді керівникам художньої самодіяльності, студентам музичних навчальних закладів, композиторам.

М. ГОРДИЧУК

ОЙ ЛЕТИЛА ЗОЗУЛЕНЬКА

Жваво (♩ = 112)

Ой ле-ті-ла зо-зуленька, стала го-во-ри-ти:

— Не бу-де-те, му-жи-ки, пан-щи-ни ро-би-ти!

1. Ой летіла зозуленька, стала говорити:
— Не будете, мужики, панщини робити!
2. Ой летіла зозуленька, в очереті впала:
— А вже ж ваша, мужики, панщина пропала.
3. Ой пішов же пан старий стосиків рубати,
А за ним, за ним стара пані стосики в'язати.
4. Ой перейшла старенькая од стоса до стоса,
Погубила черевички, йде додому боса.
5. Ой пішла стара пані пшениченьки жати,
А за нею паничі снопики в'язати.

І ВІТЕР НЕ ВІЄ

Помірно (♩ = 80)

1. І вітер не віє, трави не колише,
А брат до сестриці дрібні листи пише.
2. Ой пише він листи білими руками,
Сам умивається дрібними сльозами.
3. — Сестро ж моя, сестро, сестро дорога,
Ой чого ти, сестро, така стара стала?
4. Ой чого ти, сестро, така стара стала?
Синів не женила, дочок не 'ддавала?
5. — Постаріла мене чужа сторононька,
Чужа сторононька, людська роботонька.

РОСЛА ТРАВКА НА ПОМОСТІ

Помірно ($\text{♩} = 84$)

Росла травка на по-мо - сті, сестра к бра - ту ї - де в гості.

1. Росла травка на помості,
Сестра к брату їде в гості.
2. Сестра к брату доїжджає,
Ворітечка одчиняє.
3. Ворітечка одчиняє —
Братко в вікно заглядає.
4. — Приймай, жінко, обід з стола —
Їде в гості сестра мила!
5. Сестра його все те чула,
Назад коні завернула.
6. — Я, брат, к тобі не обідать,
Я хтіла тебе одвідать.
7. Живи, братік, за горою,
Я до тебе ні ногою!

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ

Повільно (♩ = 52)

Ой не шу - ми, лу - же,

діб - ро - во - - ю ду - - же,

не за-да-вай серцю жа-лю, бо я в чу - жім кра-ю

1. Ой не шуми, луже,
Дібровою дуже,
Не задавай серцю жалю,
Бо я в чужім краю.	5. Сирота втомився,
На тин похилився.
Люди кажуть і говорять:
— Він, мабуть, вдавився.
2. Ой я в чужім краю,
Як на пожарині,
Ніхто мене не пригорне
При лихій годині.	6. Ой піду я, піду
На гору крутую,
Ой стану ж я, подивлюся
На річку биструю.
3. Ой я роблю, роблю —
Робота нізачо.
Добре кажуть і говорять:
— Сирота — ледащо!	7. Ой річенька бистренькая,
На її дивлюся —
Такі мене думки беруть:
Піду утоплюся.
4. Сирота — ледащо,
Не хоче робити,
Ой оддати вражого сина
У військо служити.	8. Не топися, козаченьку, —
Марно душу згубиш,
Треба з нею в світі жити,
Хоч її не любиш.

ЯРОМ, ЯРОМ ДІВЧИНОНЬКА

Поволі (♩ = 88)

1. Яром, яром дівчинонька
Понад бережками,
Розчесала чорні кудрі
Понад брівоньками.
2. А вже ж тії чорні кудрі
У кучері в'ються,
Од милого до милої
Дрібні листи шлються.
3. Нехай шлються, нехай шлються,
Нехай присилає,
Нехай меї дівчиноньки
Ніхто не займає.
4. А хоч займе, хоч пригорне,
Нехай не цілує,
Нехай же він, препоганий,
Личенька не псує.

5. Селом іду, коня веду,
Розвивайся, луже,
Сватай мене, вдовин сину,
Люблю тебе дуже!
6. Ой якби ти, дівчинонько,
Хоч трохи багатша,
Взяв би тебе за рученьку
Та й повів до батька.
7. Ой якби я, вдовин сину,
Хоч трохи багатша,
Наплювала б я на тебе,
Ще й на твого батька.
8. Стоїть явір над водою
Та й припав росою,
Чорт би парив твого батька
З твоєю красою!

ОЙ ЗАЦВІЛА ЧЕРЕМШИНА

Поволі (♩ = 76)

1. Ой зацвіла черемшина
Близько перелазу,
Добре було приймакові
Із першого разу.	А хазяйка з усіх мисок
В одну борщ зливає.
2. Загнав гуси, загнав кури,
На поріг ступає —
Багатирська дочка
Ще й його питає.	4. — Ото ж тобі, приймаченьку,
Вечеря з обідом,
Не докладеш борщем кишки,
То докладеш хлібом.
3. А приходить приймачина,
Двері одчиняє,	5. А не берись, приймаченьку,
До хліба цілого,
А пошукай на комині
Сухаря цвілого.

ОЙ ГОРЕ Ж МЕНІ ТА НА ЧУЖИНІ

Поволі (♩ = 66)

1. Ой горе ж мені та на чужині,
Що не вкупі та брати мої.
2. Ой один брат в Січі отаманом,
Називають його турки паном.
3. А другий брат Дністром іде,
Дев'ятеро коней за собою веде.
4. А на дев'ятому а сам поїжджає,
Дніпра батьком називає.
5. Ой ти, Дніпре, батьку мій,
Скажи мені щирю правду,
6. Скажи мені щирю правду,
А де броди глибокії?
7. А де броди глибокії,
То там кручі високії.
8. А де броди міленькії,
Там береги низенькії.

✓ ОЙ ДАЙ, МАТИ, КОНЮ СІНА

Швиденько (♩ = 116)

Ой дай, ма - ти, ко - ню сі - на,

бо по - ї - дем на Вкра - ї - ну,

бо по - ї - дем на Вкра - ї - ну.

1. Ой дай, мати, коню сіна,
Бо поїдем на Україну. (2)
2. На Україні добре жити,
Є що їсти, є що пити. (2)
3. Є що їсти, є що пити
І хороше в чім ходити. (2)

✓ ОЙ У НЕДІЛЕНЬКУ РАНО-ПОРАНЕНЬКУ

Помалу (♩=66)

Ой у не-ді-леньку ра - - но по-ра-ненъ - ку,
гей, як ста - - не сві - та - - ти,
гей, і - сходить - ся у - ся ро-ди-нонька
чу-ма-ченька ви - - - ря - джа - ти.

1. Ой у неділеньку рано-пораненьку,
Гей, як стане світати,
Гей, ісходиться уся родинонька } Двічі.
Чумаченька виряджати.
2. Гей, як помре чумак у дорозі,
Та нікому поховати буде.
— Поховають тебе, молодий козаче, } Двічі.
Та все добрії люди.
3. Поховають тебе, молодий козаче,
Та все добрії люди,

Гей, як у тебе, молодий чумаче, } Двічі.
У кармані гроші будуть.

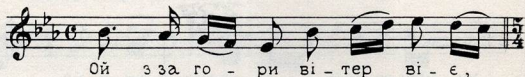
4. — А хто ж мене, моя рідненька,
В дорозі оплаче?
— Ой оплаче, молодий козаче, } Двічі.
Як чорний ворон закриче.

✓ ОЙ З-ЗА ГОРИ ВІТЕР ВІЄ

ЖВАВО (♩ = 120)

1. Ой з-за гори вітер віє,
Там пригожий жито сіє.
Ой там ходить чумак гожий
Та на личеньку кращий рожі.
2. Ой не могла надивиться
Та мусила залюбитися.
А він мною не став гордити,
За дві слові став любити.
3. Іде чумак у дорогу,
Кида милу нездорову.
Говорили вражі люди,
Що вже чумака не буде.
4. Говорили ще й сусіди,
Що вже чумак не приїде.
А вже чумак приїжджає,
Сірі воли випрягає.

5. Гей, до сіней, гей, до хати,
Щоб з милою повідатись.
Ой як мила забачила,
То в віконце вискочила.
6. — Здоров, здоров, моя мила,
Хорошая, чорнобрива,
Я з тобою жити буду,
Повік тебе не забуду!

ІДЕ ЧУМАК У ДОРОГУ

Помірно (♩ = 116)

Ї - де чу - мак у до - ро - гу,
за - ним ми - ла у по - го - ню.
Во - ли зу - пи - ня - є
і за - но - зи вий - ма - є,
ще й сер - день - ком на - зи - ва - є.

1. Іде чумак у дорогу,
За ним мила у погоню.
Воли зупиняє
І занози виймає,
Ще й серденьком називає.
2. — Вернися, милий, додому,
Не чини жалю нікому.
Отець, ненька плачуть
І слізно ридають,
Що фортуни не мають.

3. Ой фортуно, небого,
Послужи мені немного,
Поки осідлає
Та мій миленький
Кониченька вороного.

4. — Ох якби добра, жоно,
То ти б все сиділа дома,
Неділеньку читала,
П'ятницю постила,
Щоб фортуна послужила.

✓ СИДИТЬ БУРЛАК НА МОГИЛІ

Помірно (♩ = 88)

Си - дить бур - лак на мо - ги - лі
та й со - роч - ку ла - та - є,
як по - гля - не в сво - ї кра - - ї,
аж сер - це вмі - ва - є.

1. Сидить бурлак на могилі
Та й сорочку латає,
Як погляне в свої краї,
Аж серце вміває.

2. Як погляне в свої краї,
Аж серце вміває,
Летить орел сизокрилий
Та його питає:

3. — Ой ти бурлак і я бурлак,
Покидаймо служити,
Ой ходімо на той Дунай,
Ой там добре жити.

4. Є що їсти, є що й пити,
Та ні в чому ходити,
Ой будуть нас дівчатонька
Молоді любити.

ПОНАД РІЧКОЮ, ПОНАД БИСТРОЮ

Ходою (♩ = 116)

По-над річ - ко-ю по-над би - стро-ю,

гей, гей, гей, гей, по-над би - стро ю.

1. Понад річкою, понад бистрою,
Гей, гей, гей, гей, понад бистрою.
2. Туди йшов рекрутський набор,
Рекрутський набор — три полки солдат.
3. Рекрутський набор — три полки солдат,
Три полки солдат — недавно набран.
4. Перший полк іде — самі холості,
Другий полк іде — самі жонаті,
5. Третій полк іде — самі старики.
Холості ідуть — пісеньку поють,
6. Жонаті ідуть — не розважають,
Старики ідуть — плачуть, ридають.

✓ ОЙ НЕ ЖАЛЬ МЕНІ НІ НА КОГО

3 почуттям (♩ = 56)

Ой не жаль ме - ні ні на ко - го
так, як на ма - тір на рід-ну — ю,
ой, що во-на ме - не тай не о-же - ни - ла,
та сол-да - том на-ря - ди — — — ла.

1. Ой не жаль мені ні на кого
Так, як на матір на рідную,
Ой, що вона мене та й не оженила,
Та солдатом нарядила.
2. Ой не жаль мені ні на кого,
Як на батька на рідного,
Що купив мені коня вороного
Та під мене, молодого.
3. Та не жаль мені ні на кого,
Як на брата на рідного,
Що купив мені золоте сидельце
Та засмутив моє серце.

4. Ой не жаль мені ні на кого,
Як на сестру на рідную,
Що синьою хусткою шию зав'язала
Та солдатом називала.

ОЙ У ПОЛІ МОГИЛА

Повагом (♩ = 72)

1. Ой у полі могила
З вітром говорила:
— Повій, вітре буйнесенький,
Щоб я не зчорніла.
2. Ой щоб я не зчорніла,
Щоб я не стемніла,
Щоб на мені росла трава
Повище коліна.
3. Росла, росла травиченька
Та й посухатъ стала,
4. — Сизокрилий орле,
Високо літаєш,
Чи далеко мого сина
У війську видаєш?
5. — Чи то ж твій син, мати,
В чистім полі гуляє?
А вже йому чорний ворон
Та й у головоньці ськає.

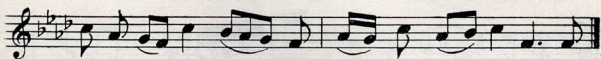

ОЙ ПОВІЙ, ВІТРОНЬКУ

Помірно (♩ = 72)

Ой по-вій, вітроньку, з го-ри в до-ли-ноньку,

ой при-не-си ж, бо — же, мо — ю ро — ди — ньку.

1. Ой повій, вітроньку,
З гори в долиноньку,
Ой принеси ж, боже,
Мою родиноньку.	Нехай мене одвідає,
Яке мені горе.
2. Вітер повіває
З гори в долину,
З гори у долину,
Колише билину,	7. Орлик прилітає,
Братіка немає,
Ой десь йому не жаль мене,
Що не одвідає.
3. З гори у долину,
Билину колише,
А брат до сестриці
Дрібні листи пише:	8. — Було, доню, жаль, жаль,
А тепер ні, ні,
Жий собі на чужині,
Не жалійся мені.
4. — Сестро ж моя, сестро,
Сестро ж дорога,
Як же ти прожила
Без роду сама?	9. — Полети, вутко,
До матінки хутко.
Нехай мене одвідає,
Бо я умру хутко.
5. — Хоч я не привикла —
Мушу привикати,
Породила мене
Нещасная мати.	10. Утка прилітає,
Матінки немає,
Ой десь не жаль мене,
Що й не одвідає.
6. Ой полети, орле,
Де братічок оре,	11. — Було, доню, жаль, жаль,
А тепер ні, ні,
Жий собі на чужині,
Не жалійся мені.

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО, ВЕЧІР БЛИЗЕНЬКО

Дуже помалу (♩=72)

Сон-це низенько, ве - чір близенько,
ви - ря - жай ме - не - нь - ко,
ви - ря - жай ме - не, на - учай ме - не,
як све - кру - сі го - - - ди - ти.

Сонце низенько,
Вечір близенько,
Виряжай мене, ненько,

Виряжай мене,
Научай мене,
Як свекрусі годити.

✓ ОЙ ТАМ НА ГОРІ ДИВНИЙ ДИВ

Поволі (♩=72)

Ой там на го - рі див - ний див:

там со - ло - вей - ко гніз - до звив.

Всю ніч - ку не спав та все ще - бе - тав,

со - бі со - ло - в'ї - ху при - кли - кав.

1. Ой там на горі дивний див:
Там соловейко гніздо звив.
Всю нічку не спав та все щебетав,
Собі солов'їху прикликав.
2. Всю нічку не спав та все щебетав,
Собі солов'їху прикликав:
— Ой будь, галочко, зо мною,
То будеш мені жоною.
3. Ой там на горі дивний див:
Ой там молод хлопець строїв дім.
Всю нічку не спав та пісень співав,
Собі дівчину прикликав.

4. Всю нічку не спав та пісень співав,
Собі дівчину прикликав:
— Ой будь, дівчино, зі мною.
То будеш мені жоною.
5. То будеш мені жоною,
Моїй матері слугою.
Моїй матері працювати,
Мені будеш жито жати.

ЩО ЗА ЛИХО, ЗА БІДА

Жартівливо (♩=108)

1. Що за лихо, за біда,
В кого жінка молода. (2)
2. Що не вміє спекти, зварить,
Ні до людей говорить. (2)
3. — Ой ти, мужу, ледащо,
Лаєш мене нізашо. (2)
4. А я вмію спекти, зварить,
І до людей говорить.

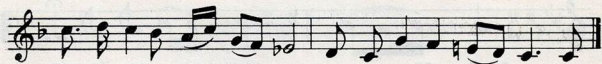

ХОДИТЬ СВЕКРУХА

Широко (♩ = 69)

Хо - дить свекру - ха, хо - дить коло ко - мо - ри

та бу - дить неві - сточ - ку: - У - ста - вай до ко - ро - ви!

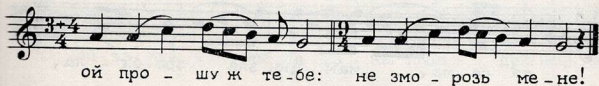
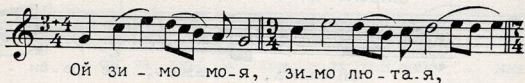
Ходить свекруха,
Ходить коло комори
Та будить невісточку:
— Уставай до корови!

ОЙ ЗИМО МОЯ, ЗИМО ЛЮТАЯ

Не швидко ($\text{♩} = 100$)

1. Ой зимо моя,
Зимо лютая,
Ой прошу ж тебе:
Не зморозь мене!
2. Не так же мене,
Як мужа мого,
З походу йдучи,
Коня ведучи.
3. З походу йдучи,
Коня ведучи,
Коня ведучи,
Зброю несучи.
4. Ой зброе моя
Ти сребряна,
Доленько ж моя,
Та нещасная!

ОЙ САМА, МАМЦЮ, ЗЛЕ ЗРОБИЛА

Широко (♩ = 56)

1. Ой сама, мамцю, зле зробила,
Та сама, мамцю, зле зробила,
Та що ти мене не збудила.
2. Та людські дочки рано встали, (2)
По добрій долі собі взяли.
3. А я, молода, запізнилася, (2)
Та лиха доля судилася.
4. Не так лиха, як ледача, (2)
Та пройшов мій вік так, нізачо.
5. Пройшов мій вік, як маків цвіт,
Що в ночі цвіте, вдень опаде,
То так мій вік марно пропаде.

ОЙ ЗА ЛУЖКОМ, ЗА ТЕМНЕНЬКИМ

Помірно (♩=84)

1. Ой за лужком, за темненьким,
Ой за лужком,
Брала дівка льон дрібненький.	7. Сам в дорогу виїжджає,
Сам в дорогу,
Жінку вдома покидає.
2. Брала вона, вибирала,
Брала вона,
Та й до личенька рівняла.	8. — Зоставайся, жоно, дома,
Зоставайся,
Рубай дрова до порога,
3. — Личко ж моє рум'янее,
Личко ж моє,
Кому будеш ти вірненьке?	9. Рубай дрова до порога,
Рубай дрова,
Осичані до ослона.
4. Чи попові, чи дякові,
Чи попові,
А чи тому чумакові?	10. А вже мені докучило,
А вже мені,
Ліщиною топити.
5. Чумак ярма нариває,
Чумак ярма,
Сірі воли запрягає.	11. Ліщиною топити,
Ліщиною,
Горшком воду носити.
6. Сірі воли запрягає,
Сірі воли,
Сам в дорогу виїжджає.	12. Горшком воду носити,
Горшком воду,
В сусід солі просити.

13. — Сусідочки, голубочки,
Сусідочки,
Дайте солі два дрібочки!

14. Дайте солі два дрібочки,
Дайте солі,
Научайте свої дочки,

15. Щоб по ночах не ходили,
Щоб по ночах,
Щоб чумаків не любили.

16. За чумаком добре жити,
За чумаком,
Є що їсти, є що й пити.

17. Є що їсти, є що й пити,
Є що їсти,
Нічим борщу посолити.

18. На оборі ні шерстини,
На оборі,
А в коморі ні пилини!

ОЙ НА СТАВУ, НА СТАВОЧКУ, НА ВОДІ

Поволі (♩ = 66)

1. Ой на ставу, на ставочку, на воді,
Там плавали лебедята, лебеді.
2. Десь узявся славний хлопець, ще й стрілець,
Забив, забив щонайкращих лебедиць.
3. Розвіялось біле пір'я по горах,
Розіллялась кров червона по ріках.
4. Ой то не кров, то дівочка краса.
Чому в дівки незачісана коса?
5. Ой та дівка у недузі лежала,
Та за свою русу косу не дбала.
6. На третій день при здоров'ячку встала,
На четвертий русу косу чесала.
7. На четвертий русу косу чесала,
А на п'ятий у зелений сад пішла.
8. А на п'ятий у зелений сад пішла,
В тім садочку три доріженьки знайшла.

ЗАЖУРИЛАСЯ БІДНАЯ УДОВОНЬКА

Помалу, співуче (♩ = 52)

За-жу-ри-ла-ся бід-на-я у-до-вонька

що не ко-ше-на зе-ле-на діб-ро-вонь-ка.

1. Зажурилася бідная удовонька,
Що не кошена зелена дібровонька.
2. — Найму косарів сімдесят і чотири,
Щоб викосили всі гори і долини.
3. Косарі косять, а вітер повіває,
Шовкова трава на коси полягає.
4. Шовкова трава на коси полягає,
Молода вдова із жалю умліває.
5. Ой попід гаєм попід зелененьким,
Ой там мій коник вороненький.
6. — Ой годі, годі, милий, конем грати,
Иди до мене вечерю вечеряти.
7. — Вечеряй, мила, здорова,
Стелиться мені попід гаєм дорога.
8. — Тобі дорога, мені шляшок битий.
З ким же я, серденько, цей вік буду жити?

V ЧОГО СЕЛЕЗЕНЬ СКУЧНИЙ, НЕВЕСЕЛ

Помалу (♩ = 69)

1. Чого селезень скучний, невесел,
Скучний, невесел, невідрадісний? (2)
2. — Ой, як мені жить, веселому быть, —
Любив вутінку, не можу забуть, (2)
3. Ще вчора була вутінка моя,
Сьогодні, чути, застрілена. (2)
4. Якби на воді, то не жаль мені,
А то на горі, в шовковій траві. (2)
5. — Чого ти, козак, смутний, невесел,
Смутний, невесел, невідрадісний? (2)
6. — Ой, як мені жить, веселому быть, —
Любив дівчину, не можу забуть, (2)

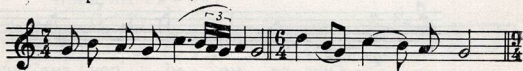
7. Ще вчора була дівчина моя,
Сьогодні, чути, засватана. (2)
8. Якби на село, то не жаль мені,
А то через двір, ще й товариш мій. (2)

ОЙ З-ЗА ГОРИ ДИМ ІДЕ

Помірно (♩ = 80)

Ой з-за го-ри дим і-де, в до-ли-ні ту-ман,

гей, а на мо-му сер-деньку ту-га та пе-чаль.

1. Ой з-за гори дим іде,
В долині туман,
Гей, а на мому серденьку
Туга та печаль.	Сама своїй красоньці
Здивувалася.
2. Десь поїхав мій милий
У далекий край,
А я, молоденька, догадалась,
У нову світлоньку заховалась.	5. Кресо ж моя, кресо,
Де ж ти ділася,
Чи я тебе пропила,
Чи прогуляла?
3. В золоте люстеречко
Виглядалася,
Золотим гребінчиком
Розчесалася.	6. Чи я тебе пропила,
Чи прогуляла,
Чи з молодим козаком
Та й простояла?
4. Золотим гребінчиком
Розчесалася,	7. Я тебе не пропила,
Не прогуляла,
З молодим козаком
Та й простояла.

СНИВСЯ МЕНІ СОН ДИВНЕНЬКИЙ

Поволі (♩ = 69)

Снив-ся ме - ні сон див-нень-кий,
що при-ї-хав мій ми-лень-кий, снився ме - ні
сон див-ненький, що при-ї-хав мій ми-лень-кий.

1. Снився мені сон дивненький,
Що приїхав мій миленький. } Двічі.
2. А я встала, засвітила —
Нема того, що любила. } Двічі.
3. Сіла собі, підперлася,
Заплакала, обтерлася. } Двічі.
4. Ой, що ж воно, що такого, } Двічі.
Що не видно хлопця мого?
5. Чи вода його змила, } Двічі.
А чи інша полюбила?

ОЙ ВЕРБО, ВЕРБО КУЧЕРЯВА

Повагом (♩ = 68)

1. Ой вербо, вербо кучерява,
Хто ж тобі, вербо, кучері звив?
2. Хто ж тобі, вербо, кучері звив,
Хто ж тобі, вербо, кореня підмив?
3. Підмила корінь бистра вода,
А я, молода, як ягода.
4. Не піду заміж за рік, за два,
Та піду заміж за п'ятого.
5. Та піду заміж за п'ятого,
За п'яниченьку проклятого.
6. Продав коня вороного,
А сам піде по другого.
7. А я, молода, проти нього,
Несу рублика золотого.
8. Ой не раз, не два викупляла
(І) в вишневім саду ночувала.

9. (А) зозуленька закувала: ку-ку, ку-ку!
А я, молода, терплю муку.
10. А соловейко тьох-тьох-тьох,
Котяться сльози, як горох.

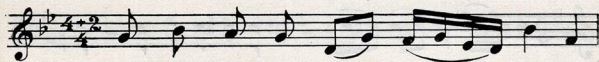

ОЙ НА СТАВУ, НА СТАВОЧКУ

Поволі (♩ = 76)

Ой на ста-ву, на ста - воч - ку,

ой на ста-ву, на ста - - воч-ку

та пли-вуть кач-ки в три — ря-доч - ки.

1. Ой на ставу, на ставочку (2)
Та пливуть качки в три рядочки.
2. Одна другу доганяє, (2)
Та кожна собі пару має.
3. А в одної очі карі, (2)
Та не дав їй господь пари.
4. Та дав їй лиху долю, (2)
Та й пішла за водою.
5. Пливи, доле, за водою, (2)
А я услід за тобою.

ОЙ СЯДУ Я ОБІДАТИ

Помірно (♩ = 80)

Ой ся - ду я о - бі - да - ти -

гір-кий мій о - бі - де, ой гляну я в ві-ко-неч-ко -

аж мій ми - - лий ї - - де,

ой гля-ну я в ві-конечко - аж мій ми - лий ї - де.

1. Ой сяду я обідати —
Гіркий мій обіде,
Ой гляну я в віконечко — } Двічі.
Аж мій милий їде.
2. Везе мені гостинчика —
Червонії лози,
Та на моє біле тіло, } Двічі.
На дрібненькі сльози.
3. Куди ж їдеш, мій миленький,
Не береш мене з собою?
Відкіль прийдеш і прийдеш — } Двічі.
Не говориш зі мною.

4. Сам сідає вечеряти —
Посила мене по воду,
Посилає аж до броду } Двічі.
По холодную воду.
5. Ой візьму я відеречко,
Побіжу я по воду,
Сама крикну на лебедів:
— Перенесіть аж до роду! } Двічі.

ОЙ ПОШЛЮ Я ЧОРНУ ГАЛКУ

Поволі (♩ = 63)

1. Ой пошлю я чорну галку
В море риби їсти.
А принеси, чорна галко,
Від родини вісті.	4. Сивий орел прилітає,
Вістоньки немає:
Десь на мене, молодого,
Та й жалю немає.
2. Чорна галка прилітає,
Вістоньки немає:
Десь на мене, молодого,
Та й родина не знає.	5. Ой полетить-но, синиці,
Де рідні сестриці,
Нехай мене одвідають
Мої жалібниці.
3. Ой полети, сивий орле,
Де братічок оре,
Та накажи йому, орле,
Яке мені горе.	6. І синиць немає,
І сестриць не буде:
Десь на мене, молодого,
Навіки забудуть.

ПОЖЕНУ Я ВОЛИ

Швиденько (♩ = 104)

По-же-ну я во - ли між густі ко - пи - ці,

у - те-ряв я щастя й долю че - рез ве - чор-ни - ці

1. Пожену я воли між густі копиці,
Утерав я щастя й долю через вечорниці.
2. Утерав я щастя й долю, ще й раннюю весну,
Ой як вийду на улицу, то в долоні сплесну.
3. Казав мені дядько: — Оженись, небоже!
Та не бери в вдови дочки, боронь тебе боже!
4. Бо вдовині дочки та й обидві рівні,
Ходять вони по садочку, як ті королівни.

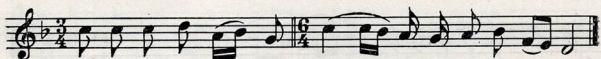

ОЙ ХМЕЛЮ Ж МІЙ, ХМЕЛЮ

Поволі (♩ = 72)

Ой хмелю ж мій, хмелю, гей, тон-кий та висо — кий,

тонкий та ви-со — кий, гей, листоньком широ — кий.

Ой хмелю ж мій, хмелю,
Гей, тонкий та високий,
Тонкий та високий,
Гей, листоньком широкий.

Ой, треба ж, хмелю,
Гей, та й розумом жити,
Не по повній чарці
Мед-горілку пити.

ЧОМ НЕ ГУДУТЬ БУЙНІ ВІТРИ

Поволі (♩ = 69)

Чом не гу — дуть буй — ні віт — ри,
не ла — ма — ють ві — — ти, чом не не —
— суть на кри-леч-ках від ми-ло — го ві-сті?

Чом не гудуть буйні вітри,
Не ламають віти,
Чом не несуть на крилечках
Від милого вісті?

ОЙ СТАНУ Я НА ОБЛОЗІ

Помірно (♩ = 88)

1. Ой стану я на облозі, (2)
Видно в лісі три дорозі.	5. — Ой Романе, Романочку, (2)
Пустити ж мене додому!
2. Ой там Роман коні пасе, (2)
А дівчина воду несе.	6. В мене мати нерідная, (2)
Буде бити, ще й лаяти!
3. Роман коня покидає, (2)
А дівчину переймає.	7. Буде бити, ще й лаяти, (2)
Щоб з Романом не стояти.
4. А дівчину переймає, (2)
З плечей відрізняє.	8. Щоб з Романом не стояти, (2)
Ще й Романом докоряти!

ОЙ ВИЙДУ Я НА МОГИЛУ

Помірно ($\text{♩} = 104$)

Ой вий-ду я на мо-ги-лу,

ой ви-йду я на мо-ги-лу-вид-но лі-су по-ло-ви-ну.

Варіант:

Широко ($\text{♩} = 63$)

Ой вий-ду я на мо-ги-лу,

ой вий-ду я на мо-ги-лу-

вид-но лі-су по-ло-ви-ну.

1. Ой вийду я на могилу — (2)
Видно лісу половину.

2. Ой там Роман коня пасе, (2)
А дівчина воду несе.

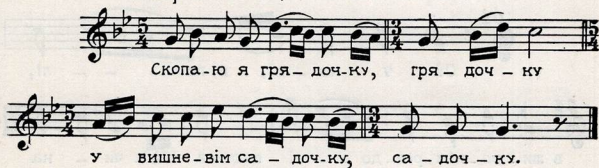
3. Роман коня покидає, (2)
А дівчину переймає.
4. Та дівчину переймає, (2)
З плечей відра іздіймає.
5. — Ой Романе, Романочку, (2)
Не лий води додолочку.
6. Не лий води додолочку: (2)
Лає мати щораночку.
7. Ще й казала: «Буду бити, (2)
Щоб Романа не любити».
8. — Навчу, дівко, що казати, (2)
Щоб не біла тебе мати:
9. — Тепер, мати, не научиш, (2)
Бо з Романом не розлучиш.
10. Роман білий, я русява, — (2)
Романові буду пара.

✓ СКОПАЮ Я ГРЯДОЧКУ

Помірно (♩ = 80)

1. Скопаю я грядочку, грядочку
У вишневім садочку, садочку.
2. Та посію шальвію, шальвію
Ранесенько в неділю, в неділю.
3. Звідкіль вітер повіє, повіє,
Звідтілє милий приїде, приїде.
4. Червонії чоботи привезе, привезе,
Золотії підківки підіб'є, підіб'є.

ОЙ У ПОЛІ, В ПОЛІ, В ШИРОКІМ РОЗДОЛІ

Помірно (♩ = 96)

1. Ой у полі, в полі, в широкому роздолі
Пасла дівчина вороні коні.
2. Вона пасла, пасла, пасла, погубила,
Гей, шукала, в гаї заблудила.
3. Приблукала вона к зеленому дубу.
— Гей, либонь же я тут ночувать буду.
4. Я ж думала, що дуб зелененький,
Гей, аж то стоїть козак молоденький.
5. Гей ти, козаче, козаче, козаче гайдаю,
Гей, виведь мене на доріжку з гаю.
6. — Якби ти, дівчино, доріжки не знала,
Гей, то б ти мене козаком не звала.

7. То б ти мене серденьком назвала,
Обійняла б щиро та й поцілувала.

8. Ой лягла дівчина і кріпко заснула,
Гей, не зчулася, як нічка минула.

ТЕМНА НІЧКА, НЕВИДНА

Поволі (♩ = 69)

Тем - на ніч - - ка, не вид - на,
тем - на ніч - ка, не вид - на, гей,
о - - - сін - ня - я, хо - - - лод - на.

1. Темна нічка, невидна, (2)
Гей, осіння, холодна.
2. Ні з ким ночку ночувать, (2)
Гей, нікому правду ісказать.
3. Ой піду я в лужочок, (2)
Гей, пуцу стиха голосок.
4. Пуцу стиха голосок, (2)
Чи не почує мій дружок.
5. Навкруг лужка обійшла, (2)
Гей, ніде дружка не знайшла.
6. Тільки найшла слідочок, (2)
Гей, де походив дружочок.

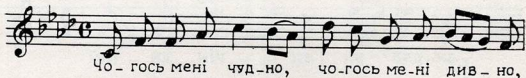
7. Вирву з калини листочок, (2)
Гей, та пристелю слідочок,
8. Щоб слід пилом не припав, (2)
Гей, щоб мій милий не скучав.

ЧОГОСЬ МЕНІ ЧУДНО

Широко (♩ = 69)

1. Чогось мені чудно,
Чогось мені дивно,
Що мого милого
З вечора не видно.
2. Не видно, не видно,
Ніде не видати,
На жовтім пісочку
Два слідочки знати.
3. Гей, один слідочок —
То мого милого,
А другий слідочок —
Коня вороного.
4. Ой піду я, піду
В вишневий садочок
Та вирву я, вирву
Кленовий листочок.
5. Та вирву я, вирву
Кленовий листочок,
Прикрию, пристелю
Милого слідочок,
6. А щоб той слідочок
Пташки не збродили,
Щоб мого милого
Інші не любили.

ПОЛОВИНА САДІВ ЦВІТЕ

Широко (♩ = 66)

По — ло — ви — — на
са — дів цві — те, по — ло — ви — на
в'я — — не. У сі хлоп — — ці
на ву — ли — ці, а мо — го не — ма — є.

1. Половина садів цвіте,
Половина в'яне.
Усі хлопці на вулиці,
А мого немає.
2. Чи він шиє, чи він крає,
Чи дома немає,
В чистім полі в дунаечку
Коня напуває.
3. Ой кінь ірже, води не п'є,
Він дорожку чує.
Десь мій милий, чорнобривий
В іншій ночує.

4. Ночуй, ночуй, мій миленький,
Ночуй, зазнавайся,
А як вийдеш на вулицю,
То мені признайся.
5. — Ночував я дві ніченьки,
На третю зазнався,
А як вийшов на вулицю,
До тебе признався.
6. — Голуб, мати, голуб, мати,
Голуб прилітає.
— Давай, доню, принадоньку,
Нехай привикає.
7. — Яку йому, моя мати,
Принадоньку дати?
Пасла — пшінця по колінця,
Водиці по крильця.
8. А він пшінця наклюється,
Водиці нап'ється
Та налетить в чисте поле
Та прогуляється.
9. — Козак, мати, козак, мати,
Конем проїжджає!
— Давай, доню, принадоньку,
Нехай привикає.
10. — Яку йому, моя мати,
Принадоньку дати?
— Вари рибу осятрину,
Давай вечеряти.
11. Вари рибу осятрину,
Давай вечеряти,
Стели йому білу постіль,
Хай лягає спати.

ОЙ ОДБИЛА ШУКА-РИБА

Поволі (♩ = 54)

1. Ой одбила szuka-риба
Од берега ряску,
Утеряла дівчинонька
В козаченька ласку.

2. А я тую ряску
Та зберу в запаску,
Таки ж своєму козакові
Підійду під ласку.

3. Підійшла я під віконце —
Мати горох варить,
Горох варить, серце в'ялить,
На вулицю барить.

4. Якби тобі, мій миленький,
Сестриця варила,
Вона б тебе на вулицю
Та й не забарила.

ОЙ ТАМ ЗА ЯРОМ

Протяжно (♩ = 80)

Ой там за я - ром бра-ла дів - ка льон,
та ні - - чим по - в'я - за - ти.
Ой не - да - ле - ко мій ми-лий від ме-не,
та ні - ким на - ка - за - ти.

1. Ой там за яром
Брала дівка льон,
Та нічим пов'язати.
Ой недалеко
Мій милий від мене,
Та ніким наказати.
2. Пов'яжу я льон,
Пов'яжу зельон
Тоненькою дубиною.
Перекажу я
Свому миленькому
Хоч чужою чужиною.
3. Гей, або прийди,
Або прилини,
Мое серденько, до мене.
Гей, б'ється, б'ється,
Ще й побивається
Мое серденько без тебе.
4. Ой і рад би я,
Дівчино моя,
А до тебе прилинути,
Гей, кругом тебе
Стоять воріженьки —
Нікуди обминути.

ДРІБНИЙ ДОЩИК ІДЕ

Швиденько (♩ = 116)

Дрібний до - щик і - де до дуб-чи-ка лип-не,
ко - зак ко - ня ве - де, а дів-чи-на кли-че.
Хоч клич, хоч не клич, мо - є сер-де - нят-ко,
рад би я те-бе взять, да не ве-лять бать-ко.

Дрібний дощик іде,
До дубчика липне,
Козак коня веде,
А дівчина кличе.

Хоч клич, хоч не клич,
Мое серденьтко,
Рад би я тебе взять,
Да не велять батько. } Двічі

ЧОМ ДУБ НЕ ЗЕЛЕНИЙ

Широко (♩ = 69)

1. Чом дуб не зелений?
Бо туча прибила.
Чом козак невеселий?
Бо лиха година.	4. Тільки ж мені пари,
Що оченьки карі,
Тільки й до любові,
Що чорнії брови.
2. Ой, як мені жити,
Веселому бути?
Любив я дівчину,
Не можу забути.	5. Чорні брови маю,
Та й не ожениюся,
Піду до річеньки,
З жалю утоплюся.
3. Любив я дівчину,
Розраями люди.
Мені, молодому,
Пароньки не буде.	6. — Не топись, козаче,
Бо душу загубиш,
Ходім повинчаймось,
Коли вірно любиш!

ПИТАЄТЬСЯ ПАРЕНЬ ДІВКИ

Не швидко (♩ = 112)

Пи - та - єть - ся па - рень дів - ки:

- Чи пі - деш ти за ме - не ?

Во - на ста - ла, од - ка - за - ла:

- Ні, не пі - ду за те - бе!

1. Питається парень дівки:

— Чи підеш ти за мене?

Вона стала, одказала:

— Ні, не піду за тебе!

2. — Шкода, шкода білих ніжок,

Що до тебе доходжав,

Шкода, шкода білих ручок,

Що я тебе обіймав.

3. Шкода, шкода білих ручок,

Що я тебе обіймав,

Гей, пожальше гостинчиків,

Що я тобі доношав.

✓ **ЧОГОСЬ МЕНІ НЕЛЕГКО**

Швиденько (♩ = 104)

Чо-гось мені не легко, десь мій милий да-ле-ко,

десь мій ми — — лий да — ле — ко,

1. Чогось мені нелегко,
Десь мій милий далеко. (2)	7. — Козаченьку молодий,
Ти до мене не ходи. (2)
2. За густими лозами,
Вмивається сльозами. (2)	8. Чом до мене не прийшов,
Як ще місяць не зійшов? (2)
3. Ой що ж тебе принесло:
Чи човничок, чи весло? (2)	9. Тоді тебе принесло,
Як сонечко ізійшло. (2)
4. — Приніс мене сивий кінь
До дівчини на подвір. (2)	10. — Я до тебе приходжав,
Тебе дома не застав. (2)
5. Ой дівчина Марина
По сінечках ходила, (2)	11. Тебе дома не застав,
Кругом хати посвистав. (2)
6. Гарнець меду носила,
Козаченька просила: (2)	12. Кругом хати посвистав
Та й додому попластав. (2)

ОЙ НЕ ХОДИ, РОЗКУДРЯВЧЕ

Поволі (♩=80)

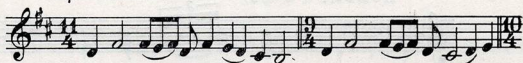
1. Ой не ходи, розкудрявче, коло мого саду,
Ой не топчи, розкудрявче, саду-винограду.
2. Не для тебе сад садила, ані поливала,
Задля того сад садила, що вірно любила.
3. Задля того сад садила, що вірно любила,
Задля того сад саджала, що я цілувала.

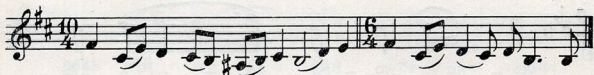

ОЙ НА СТАВУ, НА СТАВОЧКУ

Протяжно (♩ = 63)

Ой на ста-ву, на ставочку ка-чеч-ка ночу - є,

не бу - де - мо, сер-це, в па-рі, ду-ша мо - я чу - є.

1. — Ой на ставу, на ставочку

Качечка ночеує,

Не будемо, серце, в парі,

Душа моя чує.

2. — Як не хочеш, дівчинонько,

Дружиною бути,

То дай мені таке зілля,

Щоб тебе забути.

3. — Єсть у мене таке зілля

Біля перелазу.

Як дам тобі напиться,

Забудеш відразу.

4. — Буду пити, буду пити,

Ні краплі не впусчу,

Тоді тебе я забуду,

Як очі заплачуть.

✓ ОЙ У ГОРОДІ, ГЕЙ

Помалу (♩ = 69)

1. Ой у городі, гей,
Та під дулькою,
Гей, та сидів голуб
Із голубкою.
2. І цілюються,
І милуються,
Гей, самі з себе
Та й дивуються.
3. Де не взявсь сокіл,
Гей, з-під високих гір,
Гей, забив голубця
З правого крильця.

✓ ОЙ ПОЖЕНУ Я НА ЯР ТОВАР

Поволі (♩ = 88)

1. Ой пожену я на яр товар,
На гору — телята,
Стану, гляну, подивлюся,
Де милого хата.
2. Ой не видно тої хати,
Тільки видно грушу,
Туди мою щогодини
Пориває душу.
3. Ой не видно тії хати,
Тільки видно токи,
Там мій милий походжає
Та узявшись в боки.

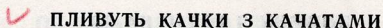
✓ ПОЖЕНУ Я ТОВАР НА ЯР

Широко (♩ = 60)

1. Пожену я товар на яр,
На гору — телята,
Стану, гляну, подивлюся,
Де милого хата.
2. Вітер віє, вітер віє,
Травка зеленіє,
А в козака чорні брови,
В дівки серце мліє.
3. Його хата за горою,
Моя — за другою.
4. Журилася, журилася,
А тепер не буду.
Ти за гору, я за другу,
Та й тебе забуду.
5. Пожену я товар на яр,
А в долину — кози.
Я, здається, не журюся,
Самі ллються сльози.

The first staff of music is in G major (one sharp) and 4/4 time. It begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The melody starts on a half note G4, followed by a quarter note A4, a quarter note B4, and a half note C5. This is followed by a quarter note B4, a quarter note A4, a quarter note G4, and a half note F#4. The staff ends with a double bar line.

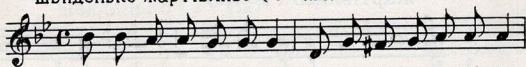
4. — Я ж думаю і гадаю
В цей дунай сплигнути,
Аніж тобі, нелюбому,
Дружиною бути.

✓ Я ЧОРНЯВОГО ЛЮБЛЮ

Швиденько жартівливо (♩ = 120)

Я чор-ня-во-го люблю, а за бі-ло-го пі-ду,

на ру-до-го давно ва-жу, та в бо-ло-то за-проваджу.

1. Я чорнявого люблю,
А за білого піду,
На рудого давно важу,
Та в болото запроваджу.	4. — Бодай тебе, почалась
Лихая година.
Через тебе, бісів сину,
Мене мати била.
2. Сидить рудий та й гадає,
Та з болота вилізає,
Що чорнявая та гарна
Та в болото загнала.	5. Та хоч била, хоч не била,
Та хвалилась бити.
Перестань ти, бісів сину,
До мене ходити.
3. Та й на улицу не йду,
І дома не всиджу.
Доведеться до дівчини
Підкопатись у хижу.	6. — Я не перестану,
Поки не достану
Карих очей й чорних брів,
Хорошого стану.

СИДИТЬ АМБРОС ПІД МОСТОМ

Жартівливо (♩ = 112)

Си-дить Амброс під мо - стом, сидить Амброс з хворостом.

Як ся бі - да ро - зі - гра - ла, аж віз йо - му по - ла - ма - ла.

1. Сидить Амброс під мостом,
Сидить Амброс з хворостом.
Як ся біда розіграла,
Аж віз йому поламала.

2. — Де ти, бідо, родилася,
Що за мене вчепилася?
— Я в Калинівці родилася,
А в Кам'янці хрестилася!

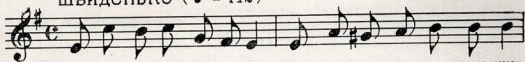
3. Пішла біда до Варшави —
Здерли з біди шаровари,
Пішла біда до Кам'янця —
Стала біда наша смутна.

✓ ЩО ТОЙ БАТЬКО НАРОБИВ

Швиденько (♩ = 112)

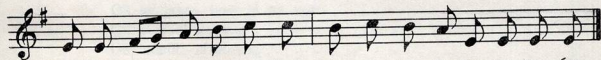
1. Що той батько наро-бив, що він ме-не о-дру-жив,
2. І по-га-ний і бридкий, і до гу-бів не лип-кий,

за та-ко - го піш-ла бо-дай бу-ла не зрос-ла.
гір-кі гу-би, як по-лин, тяж-ко, важко жи - ти з ним.

3. Тон-кий та ви-со-кий, слі - пий, бань-ко - о - кий,

ще й без верх-ньої-ї гу-би, як ці-лу-є—вид-но зу-би.

1. Що той батько нароби́в,
Що він мене одру́жив,
За тако́го пішла —
Бо́дай бу́ла не зросла.

2. І пога́ний, і бри́дкий,
І до губі́в не липкий,
Гі́ркі губи́, як по́лин,
Тя́жко, ва́жко жи́ти з ним.

3. Тонкий та висо́кий,
Слі́пий, банькоо́кий,
Ще й без верхньо́ї губи́,
Як ці́лує — ви́дно зу́би.

З М І С Т

Стор.

П. Д. Демуцький	5
---------------------------	---

П і с н і

Ой летіла зозуленька	7
І вітер не віє	8
Росла травка на помості	9
Ой не шуми, луже	10
✓ Яром, яром дівчинонька	11
Ой зацвіла черемшина	13
Ой горе ж мені та на чужині	14
Ой дай, мати, коню сіна	15
Ой у неділеньку рано-пораненьку	16
Ой з-за гори вітер віє	18
Іде чумак у дорогу	20
Сидить бурлак на могилі	22
Понад річкою, понад бистрою	23
✓ Ой не жаль мені ні на кого	24
Ой у полі могила	26
Ой повій, вітроньку	27
Сонце низенько, вечір близенько	28
✓ Ой там на горі дивний див	29
Що за лихо, за біда	31
Ходить свекруха	32
Ой зимо моя, зимо лютая	33
Ой сама, мамцю, зле зробила	34
Ой за лужком, за темненьким	35
Ой на ставу, на ставочку, на воді	37
Зажурилася бідная удовонька	38
✓ Чого селезень скучний, невесел	39
Ой з-за гори дим іде	41
Снився мені сон дивненький	42
Ой вербо, вербо кучерява	43
Ой на ставу, на ставочку	45
Ой сяду я обідати	46
Ой пошлю я чорну галку	48
Пожену я воли	49
Ой хмелю ж мій, хмелю	50
Чом не гудуть буйні вітри	51

	Стор.
Ой стану я на облозі	52
Ой вийду я на могилу	53
Скопаю я гряточку	55
Ой у полі, в полі, в широкім роздолі	56
Темна нічка, невидна	58
Чогось мені чудно	60
Половина садів цвіте	61
Ой одбила шука-риба	63
Ой там за яром	64
Дрібний дощик іде	65
Чом дуб не зелений	66
Питається парень дівки	67
Чогось мені нелегко	68
Ой не ходи, розкудрявче	69
Ой на ставу, на ставочку	70
Ой у городі, гей	71
Ой пожену я на яр товар	72
Пожену я товар на яр	73
Пливуть качки з качатами	74
Я чорнявого люблю	75
Сидить Амброс під мостом	76
Що той батько наробив	77

Упорядкував
М. Гордійчук

Редактор *О. Зноско-Боровський*
Техредактор *Т. Курашова*
Художник *О. Міткевич*
Коректор *В. Вороніна*

П. Демуцкий
УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ
(на украинском языке)

БФ 00842. Злано на виробництво 6/1 1951 р. Підписано до друку 13/III 1951 р. Папір 60×92 $\frac{1}{2}$ —2,4 пап. арк.—4,75 друк. арк. Обліково-видавн. арк. 3,7. Зам. № 7. Тираж 5.000. Ціна 5 крб.

Друкарня „Мистецтво“ Укрполіграфтресту, м. Харків,
Пушкінська, 44.

Ціна 5 крб.